

Aquesta santedat prèvia al pecat
jo no me la crec —en dic impotència, jo, en dic covardia—;
les ofrenes als déus: excuses per fugir de provar-ho;
són invisibles, els déus, no mostren que existeixin; potser és això el
que demanem
i no la santedat, una ombra només on amagar-nos. Ja ho sé:
sé que t'estimes a tu mateix quan et trobes tot sol davant del mirall;
n'he vist els rastres als llençols, els he olorat, ¿i qui se'n recorda,
aleshores, dels déus?

D'això,

¿com ha anat la cacera avui? Mai no he pogut entendre
què caces. No portes mai, com fan els altres,
bonics trofeus. Res d'estranyes ocells de plomatge esplèndid i bec
daurat,
res de banyes de cérvol per penjar a les parets, com tants i tants al-
tres
—tenen una gràcia particular, les banyes, que neixen corbades, l'una
damunt de l'altra,
com el plànol d'un temple bizantí, o l'escala que puja a un cel cal-
mat i xic—. He sentit dir
que són com el calendari de la seva edat. ¿És així? No en portes mai,
tu. Segur
que mai no mates cérvols, els animals predilectes de la teva deessa.
Tothom
parla de la teva punteria. Jo no ho he vist. Entenc això dels ocells i
els cérvols,
però ¿per què no la pell d'un llop o d'un lleó, per posar-la als peus
del llit a l'hivern,
amb aquelles fredorades que tot ho arronsen, llavors que necessi-
tem

la certesa d'alguna autoritat, sobretot quan ens despertem
i, amb els peus encara tebis, estovats pel son, provem vacil·lant
de tornar-nos a redreçar en el temps? Seria bonic llavors si trepit-
géssim
el sec pelatge d'un animal feréstec —mort per les teves mans, és
clar—, i potser
ens escalfaria aquella sensació, tan estranya,
del genet atrevit que salta un fossat, vencedors potser també d'una
ignota batalla,
drets en la nostra voluntat indòmita, com t'agrada dir.

He pensat de vegades
posar-me la roba d'un esclau teu, o d'un palafrener, per venir amb
tu a caçar
i poder-te conèixer en el teu terreny, saber com corres, com apun-
tes, com mates,
seguir de prop els teus moviments, lliures i bells, al servei
d'un objectiu determinat, d'una intenció, amb aquella precisió i
aquella facilitat
que donen l'exercici i l'experiència. M'agradaria molt
conèixer-te en una concentració total, en aquell punt
que va més enllà de la disciplina i que s'acosta a l'èxtasi.

Segur

que deus ser com un ballarí, quan es llança i s'atura un instant a mig
aire
alentint la davallada, abolint
la llei de la gravetat. Com un ballarí, sí, quan aixeca
enlaire, ben enlaire, amb una sola mà, una aèria ballarina; aleshores
se'ns talla l'alè, per si dóna ales a la ballarina i ella alça el vol
fins a tocar d'un núvol blanquíssim, sense retorn, o per si s'estimba

en un abisme sense fons, aquell que sempre tenim
 davant dels nostres peus; i potser per això els enamorats, als vespres,
 caminen tan a poc a poc, amb tant de compte, agafats per la cintura,
 a la vora del mar o per sota dels arbres.

No t'ho nego:

moltes vegades he somiat d'amagar-me entre la brolla, al bosc,
 fer bellugar el brancom com una salvatgina, perquè m'assagetessis
 i ser la teva singular peça de caça; quan m'agafessis per portar-me al
 carro
 tindria damunt dels ulls dues fulles verdes perquè et poguessisaju-
 pir
 fins ben a tocar del meu rostre.

Digue-m'ho de debò: ¿què caces?

¿Totes les peces les ofrenes a Àrtemis? A mi m'agradaria molt, tan-
 mateix,
 una ploma d'un color blau profund per al meu barret; potser podries
 oferir-me també alguna cosa a mi. D'un blau profund, sí,
 com els meus ulls, i com els teus també, de fet. ¿Recordes?
 El teu pare va ser el primer que ens ho va dir. Em vaig sentir afala-
 gada, llavors,
 i potser tu també. Et vas posar vermell; aquella nit
 a fora al pati, amb els llums penjats de l'emparrat, quan acabaves
 d'arribar a Atenes
 camí d'Eleusis. Quins dies inoblidables!

Així doncs,

una ploma d'un color blau profund, per sentir-la onejar
 a sobre del meu front amb murmuris secrets, que em transmeten
 missatges del bosc, de les fonts, de les arrels,
 de l'assemblea dels ocells. Somnis i més somnis. Tot sovint ho pen-
 sava:

¿cada ploma cobreix una ferida sagnant, o potser
 cada ploma obre a la nostra carn una ferida sagnant? D'altres vegades

penso que les plomes són la florida del nostre cos; que només
 quan el pensament en treu els pètals es bada
 aquell trauc vermell que ja no es pot tancar.

Per això

et demano una ploma blava; no et pensis que la vull per fer-me unes
 ales, no,

és només per al barret. Potser tu, de tant en tant,
 ho penses com jo. Potser tu també ho saps:

les coses més boniques les diem tot sovint
 per estalviar-nos de dir una veritat; i és possible
 que aquesta veritat silenciada sigui allò que dóna
 aquella gran bellesa i imprecisió
 a les paraules banals dels altres; eterna llei
 de la bellesa, segons diuen.

La imprecisió és testimoni sempre
 d'una cosa fonda i precisa —probablement tràgica o brutal—, un desig sacrificat,

hidra de Lerna del desig; es diverteix amagant
 entre núvols roses o daurats
 els caps brotats de nou; es diverteix jugant
 amb un cordill vermell entre les ungles, col·locant
 els caps tallats a la safata d'argent decorada amb cintes de colors,
 arrencant els claus de la paret, plantant-los drets al llit, jugant així
 amb el nostre únic cap, la de molts caps. I ves, ¿què hi podem fer?